

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoCsp/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7623201887
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7623201887.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Greguša a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 100/A, IČO: 47 967 692, zastúpený spoločnosťou KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici na Komenského ulici č. 3 proti žalovanej A. B. nar. X.X.XXXX bývajúcej v C. D. E. F. G. XXXX/X o zaplatenie 6936,58 Eur s prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9Csp/40/2023-89 zo dňa 10.8.2023 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom žalobu zamietol (I.) a zároveň rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania (II.).

2. Spor právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 5, 9, § 525 ods. 2, § 558 OZ v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 103 OZ, § 1 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 17 ods. 1 cit. zák. v znení platnom od 23.12.2015 a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, pričom rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi Poštovou bankou, a.s. ako právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená úverová zmluva, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver. Poštová banka, a.s., s účinnosťou k 20.12.2018 postúpila pohľadávku voči žalovanej žalobcovi. Súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda otázkou, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky medzi pôvodným veriteľom žalovanej a žalobcom. Z dokazovania vyplynulo, že oprávnenie predchodcu žalobcu vyhlásiť okamžitú splatnosť poskytnutého úveru vyplývalo z článku VI. bod 6.8 Obchodných podmienok Poštovej banky, a.s., v ktorom sa uvádza, že v prípade, ak je dlžník viac ako tri mesiace v omeškaní so zaplatením splátky a napriek výzve nezaplatí povinnú splátku v stanovenej lehote, banka má právo vyhlásiť dlžný zostatok za predčasne splatný. V prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas bol tak veriteľ oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, po doručení písomnej výzvy dlžníkovi. Žalobca predložil písomnú „Výzvu na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 08.02.2017, ktorou bola žalovaná vyzvaná k úhrade dlžnej sumy 451,70 Eur s upozorením, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v určenej lehote, banka je oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným. Taktiež predložil „Výzvu na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 07.03.2017, v ktorom bolo oznámené žalovanej, že dlh z predmetnej úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu a zároveň bola vyzvaná k úhrade celého dlhu. Uviedol, že čo sa týka doručovania uvedených listín, žalobcom bol predložený len dôkaz o doručení „Výzvy na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 07.03.2017 žalovanej do

vlastných rúk, o čom predložil doručenkou, na ktorej žalovaná podpisom potvrdila prevzatie zásielky. Ako dôkaz o doručení „Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 08.02.2017 žalovanej žalobca predložil len podací hárok. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že v prípade sporu o doručenie písomnosti dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa, teda žalobcu. Pokiaľ žalobca nepredložil dôkaz o tom, že žalovaná mala možnosť oboznámiť sa s obsahom „Výzvy na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 08.02.2017, nemohli nastať účinky zosplatnenia úveru. Vzhľadom na uvedené mal za to, že zo strany banky nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky voči žalovanej. Pokiaľ totiž banka postúpila dňa 20.12.2018 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, a preto banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Konštatoval, že v prípade nesplnenia zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané (vylúčené). Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. Z uvedeného vyplýva, že predchodca žalobcu nemohol postúpiť žalobcovi tzv. „živý úver“ (nesplattnú pohľadávku) zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy a pokiaľ tak urobil, konal v rozpore s uvedenými ustanoveniami. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, súd prvej inštancie žalobu pre nedostatok vecnej legitímácie žalobcu zamietol. K uznaniu dlhu žalovanou zo dňa 06.04.2017, ktorým žalovaná uznala svoj dlh voči Poštovej banke a.s., vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 7 392,47 Eur, ktorý sa stal platným 07.03.2017 uviedol, že uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Poukázal na to, že v danom prípade žalovaná ako dlžník má postavenie spotrebiteľa v tomto konaní. Jedná sa o slabšiu stranu sporu, pričom je zrejmé, že dlh žalovanej voči predchodcovi žalobcu v čase uznania dlhu neexistoval vo výške v ňom uvedenej. Okrem toho text uznania dlhu bol vopred pripravený predchodcom žalobcu, žalovaná ho nemala možnosť ovplyvniť a uznanie dlhu len podpísala. Čo sa týka Dohody o splátkovom kalendári s uznaním dlhu zo dňa 25.02.2022, túto dohodu súd prvej inštancie považoval za neplatný právny úkon z dôvodu, že bola uzatvorená so žalobcom, ktorý v čase uzatvorenia Dohody nebol veriteľom uznanej pohľadávky. Aj text tejto dohody bol vopred pripravený predchodcom žalobcu, žalovaná ho nemala možnosť ovplyvniť, uznanie dlhu bolo žalovanou podpísané na formulárovom tlačive pripravenom vopred žalobcom. Vzhľadom na uvedené Uznanie dlhu zo dňa 06.04.2017, ako aj Dohodu o splátkovom kalendári s uznaním dlhu zo dňa 25.02.2022 považoval za neplatné právne úkony poukazujúc na ustanovenie § 37 OZ. Zároveň mal za to, že pokiaľ by aj zosplatnenie úveru bolo platným úkonom, nárok žalobcu by bolo potrebné zamietnuť z dôvodu jeho premlčania. Vychádzal z toho, že predčasná splatnosť úveru (ak by sa jednalo o platné zosplatnenie) bola v danej veci vyhlásená k 07.03.2017. V danom prípade predchodca žalobcu využil svoje právo požadovať splatenie celého nesplateného zvyšku úveru pre nesplatenie splátky za mesiac október 2016 splatnej dňa 20.10.2016 (výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 08.02.2017). Premlčacia doba vo vzťahu k celému zosplattnenému dlhu by tak začala plynúť dňa 21.1.2017, t.j. deň po uplynutí trojmesačnej lehoty odo dňa 20.10.2016, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplattnenie vyvolala a uplynula dňa 21.1.2020 a preto pokiaľ žalobca podal žalobu dňa 27.03.2023, urobil tak v čase, keď jeho právo bolo už premlčané. Keďže žalobu súd prvej inštancie zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, v ďalšom sa už nezaoberal tým, či predmetná úverová zmluva uzatvorená medzi predchodcom žalobcu a žalovanou obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP s použitím § 262 ods. 1 CSP, žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal hoci bola v konaní úspešná, pretože nárok na náhradu trov konania si neuplatnila.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za arbitrálne a nelogické. Je toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, nakoľko spolu s podanou žalobou doručil prvostupňovému súdu listinné dôkazy, ktoré preukazujú tak opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj platnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu, čím je preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto konaní. Uviedol, že list zo dňa 8.2.2017 „Upozornenie – výzva na splatene dlžnej časti úveru“, bol žalovanej doručovaný zo strany právneho predchodcu žalobcu formou obyčajnej listovej zásielky. Z predložených listinných dôkazov je však bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že právny predchodca žalobcu

upozornenie v zmysle § 53 ods. 9 OZ žalovanej dňa 9.2.2017 doručoval. Zároveň poukázal na bod 4.3.6 VOP, v ktorých je uvedené, že pri doručovaní poštovou zásielkou na adresu v SR alebo v zahraničí sa informácie a dokumenty považujú za doručené 10. deň po ich odoslaní, ak nie je preukázaný skorší okamih doručenia. To platí, aj keď sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie alebo zásielka sa vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, pri zasielaní informácií a dokumentov poštovou zásielkou banka zasiela informácie a dokumenty vo forme obvyčajnej listovej zásielky. Poukázal aj na ustanovenie § 45 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, čiže jedná sa o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomností zachytávajúcej právny úkon. Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napr. vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Poukázal na to, že dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby s tým, že doručenie písomností je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Má za to, že z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že list zo dňa 8.2.2017 „Upozornenie – výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, bola žalovanej preukázateľným spôsobom zaslaná. Ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ, ako ani žiadny iný právny predpis výslovne neustanovujú, že upozornenie v zmysle § 53 ods. 9 OZ je potrebné žalovanej aj preukázateľne doručiť. Opačný právny názor by viedol k situácii, že banka by nikdy nemusela mať právo na postúpenie jej pohľadávky, nakoľko dlžník môže úmyselne nepreberať akékoľvek zásielky, ktoré by mu boli zo strany banky doručované. Považuje za neakceptovateľné, aby súd žalobu zamietol z dôvodu, že nemal preukázané reálne doručenie upozornenia v zmysle § 53 ods. 3 OZ, ak skutočné doručenie predmetnej listiny zákon nevyžaduje a s ohľadom na vyššie uvedené postačuje, ak žalobca preukáže, že upozornenie v zmysle § 53 ods. 9 OZ bolo prostredníctvom pošty preukázateľne zaslané na adresu žalovanej, čím sa toto upozornenie dostalo do dispozičnej sféry žalovanej. Skutočnosť, že sa žalovaná aj reálne oboznámila s obsahom tohto listu je v danej veci irelevantná. Ďalej uviedol, že k nadväznosti na údajnú absenciu aktívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie následne nesprávne vyhodnotil ako neplatný právny úkon aj dohodu o splátkovom kalendári s uznaním dlhu, nakoľko podľa nesprávneho právneho názoru súdu prvej inštancie žalobca v čase uzatvorenia predmetnej dohody nebol vlastníkom pohľadávky. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol v danom čase vlastníkom, a teda veriteľom pohľadávky voči žalovanej, v dôsledku uzatvorenia dohody o splátkovom kalendári s uznaním dlhu žalovaná uznala svoj záväzok voči žalobcovi, čím došlo k predĺženiu premlčacej doby a žaloba bola podaná pred uplynutím premlčacej doby. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazuje na to, že text dohody o splátkovom kalendári bol pripravený žalobcom bez toho, aby mala žalovaná možnosť ovplyvniť jej obsah, uviedol, že táto argumentácia súdu prvej inštancie je arbitrárna bez opory vo vykonanom dokazovaní. Žalovaná sa k podanej žalobe žiadnym spôsobom nevyjadrila, nárok žalobcu nespochybnila a okolnosti uzatvorenia dohody o splátkovom kalendári súdu neuviedla. Považuje za zarážajúce, akým spôsobom dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná nemala možnosť ovplyvniť text dohody o splátkovom kalendári. Ak súd prvej inštancie z týchto mylných domnienok vychádzal výlučne z toho, že text dohody pripravil žalobca, potom akákoľvek listina, ktorá bola podpísaná spotrebiteľom, ktorej text pripraví druhá zmluvná strana, sa musí považovať za neplatný právny úkon, keďže vždy obsah nejakého dokumentu, resp. listiny musí niektorá zo zmluvných strán pripraviť. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila. Iné vyjadrenia do spisu zaslané neboli.

5. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, rozsudok je v napadnutom zamietajúcom výroku vecne správny, preto ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak, súd vyhodnotil tak, že to vyvoláva logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

8. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne interpretoval alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej veci odvolacie dôvody uplatnené odvolateľom nie sú dôvodné. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie i právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

11. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že pre civilné sporové konanie (o aké ide aj v prejednávanej veci) platí zásada prejednávacia, znamenajúca, že tvrdiť rozhodné skutočnosti a navrhovať pre ne dôkazy je vecou sporových strán, ktoré majú jednak povinnosť tvrdiť rozhodné skutočnosti, ale rovnako navrhovať pre ne dôkazy, teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Z ustanovenia § 132 ods. 1, 3 CSP sa vyvodzuje tzv. dôkazné bremeno ako procesná zodpovednosť strán sporu za výsledok konania. Dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva postihuje tú stranu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd uznal ako pravdivú. Rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musí strana preukázať) zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na sporný vzťah aplikovaná.

12. Žalobca vo svojich odvolacích námietkach tvrdil, že je vo veci aktívne legitimovaný. Aktívnu legitimáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi, ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.6.2010). Z tohto dôvodu je nevyhnutné, aby žalobca svoju aktívnu legitimáciu v konaní súdu preukázal platným postúpením pohľadávky. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak vo veci skúmal otázku aktívnej legitimácie žalobcu a dospel k správnejmu záveru, že v danom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať svoju aktívnu legitimáciu.

13. Odvolací súd považuje za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že k zosplatneniu zostatku dlhu môže dôjsť len v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, v zmysle ktorého veriteľ je povinný upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 OZ. Žalobca ako listinný

dôkaz do spisu predložil písomnú „Výzvu na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 08.02.2017, ktorou bola žalovaná vyzvaná k úhrade dlžnej sumy 451,70 Eur s upozornením, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v určenej lehote, je Poštová banka, a.s. oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným. Ako dôkaz o doručení „Výzvy na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 08.02.2017 žalovanej žalobca predložil len podací hárok svedčiaci o tom, že uvedená výzva bola daná dňa 09.02.2017 pošte na doručovanie. Pokiaľ predložil podací hárok, tento ani podľa názoru odvolacieho súdu nesvedčí o tom, že táto výzva skutočne bola žalovanej doručená, resp. že sa dostala do jej dispozičnej sféry. Bez preukázania tejto skutočnosti nemožno dospieť k záveru, že by v danom prípade boli naplnené podmienky vyžadované ust. § 53 ods. 9 OZ. Správne pritom poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020, podľa ktorého je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. V posudzovanom prípade však žalobca len preukázal, že „Výzvu na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 08.02.2017 predložil Slovenskej pošte ako držiteľovi poštovej licencie na jej doručovanie, ale už nepreukázal jej reálne doručenie (doručovanie) poštou a teda jej skutočné dôjdenie do dispozičnej sféry žalovanej. Je zrejmé, že len samotným odovzdaním listovej zásielky poštovému doručovateľovi sa listová zásielka ešte nedostáva do dispozičnej sféry adresáta. Tomuto neodporujú ani právne závery uvedené v rozsudkoch NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 a 5Cdo/129/2010, na ktoré odkazoval žalobca v podanom odvolaní. Keďže nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre zosplatnenie zostatku dlhu, nemohla ani Poštová banka, a.s. platne postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Preto správne súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, teda že by naňho prešlo ním uplatňované právo (nárok) vo vzťahu k žalovanej.

14. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ako neplatný právny úkon Dohodu o splátkovom kalendári s uznaním dlhu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanou dňa 25.2.2022 odvolací súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie, že žalobca takúto dohodu nemohol platne uzatvoriť, keďže v čase uzavretia dohody nebol veriteľom uznanej pohľadávky a v celom rozsahu odkazuje na právne zdôvodnenie uvedené v napadnutom rozsudku. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie pri posúdení platnosti Dohody o splátkovom kalendári s uznaním dlhu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanou dňa 25.2.2022 správne zistil skutkový stav, na ktorý aplikoval správnu právnu normu, ktorú aj správne aplikoval. K námietke arbitrárneho rozhodnutia, že žalovaná nemala možnosť ovplyvniť text Dohody o splátkovom kalendári s uznaním dlhu, odvolací súd poukazuje na to, že takáto námietka nemôže obstáť vzhľadom na spotrebiteľský charakter danej zmluvy a ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany.

15. Odvolateľ teda neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili priaznivé rozhodnutie. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o jeho uplatnenom nároku. Vzhľadom na to odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobcu v odvolaní sú neopodstatnené, preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil vyššie uvedené dôvody v súlade s § 387 ods. 2 CSP.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní procesne úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).